

Színpad, közösség, megmaradás

Gondolatok a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXX. Találkozója elé

Ismét eltelt egy év. A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozója, a Magyar Nemzeti Tanács kiemelt, országos jelentőségű seregszemléje immár harmincadik alkalommal kerül megszervezésre, az idén a Bánságban, Muzslyán.

Amikor erre a jelentős rendezvényre gondolunk, nem csupán egy esemény képe rajzolódik ki előttünk, hanem egy élő hagyományé, amely nemzedékeken átívelve őrzi és újraértelmezi közösségünk kulturális örökségét. Számomra ez a szemle több mint találkozás: ÜNNEP. Ünnepe a magyar szónak, az alkotás örömeinek és annak a közösségi erőnek, amely képes megtartani bennünket időben és térben egyaránt, akár a szórványban is.

Különös jelentőséget ad az idei jubiláris találkozóknak, hogy Muzslya ad otthont ennek a rangos eseménynek. A bánsági térség - a nagybecskereki központtal - mindig is a közösségi művelődés egyik fontos bástyája volt, ahol a hagyományok nemcsak fennmaradtak, hanem élő módon tovább is öröklődtek. Muzslya példája is azt mutatja, hogy a kisebb közösségekben is hatalmas erő rejlik: az összefogás, a kultúra iránti elköteleződés és az anyanyelv szeretete képes hosszú távon is megtartani a közösséget.

Kisebbségi létben az amatőr színjátszás jelentősége különös hangsúlyt kap. Amikor a színpadon megszólal a magyar anyanyelv, az nem pusztán esztétikai élmény, de identitásunk megélése és megerősítése is. Ahogyan Márai Sándor fogalmaz Naplójában: *„Nincs más haza, csak az anyanyelv”*. A színjátszó közösségek ezt a „hazát” építik újra és újra - minden próbán, minden előadáson.

Nem véletlen, hogy a két világháború közötti időszakban is az amatőr színjátszás a közösségi megmaradás egyik fontos eszköze volt. Azokban az évtizedekben, amikor a történelmi változások alapjaiban érintették a határon túlra szakadt magyarság élethelyzetét, a színjátszó körök nem csupán kulturális tevékenységet végeztek, hanem a közösségi identitás őrzőivé is váltak.

A SZÍNPAD AKKOR IS, ÉS MA IS MENEDÉK VOLT. A MÚLT TAPASZTALATA AZT TANÍTTA SZÁMUNKRA, HOGY A KULTÚRA NEM PUSZTÁN ÖRÖKSÉG, HANEM MEGTARTÓ ERŐ.

Napjainkban, a gyorsan változó világban az amatőr színjátszás szerepe talán még fontosabbá vált.

A DIGITÁLIS TÉR, A FELGYORSULT ÉLETFORMA ÉS AZ EGYÉNI UTAK ERŐSÖDÉSE MELLETT KÜLÖNÖSEN FELÉRTÉKELŐDNEK AZOK A KÖZÖSSÉGI FORMÁK, AMELYEK SZEMÉLYES JELENLÉTEK, EGYÜTTGONDOLKODÁST ÉS KÖZÖS ALKOTÁST KÍNÁLNAK.

A színjátszás ilyen tér: ahol figyelni kell a másokra, ahol együtt lélegzik a közösség, és ahol a kimondott szónak súlya van.

Az amatőr szemle a találkozások ünnepe is: azoké a pillanatoké, amikor különböző településekről érkező csoportok egymás munkájában ismernek rá saját törekvéseikre; amikor egy előadás után megszűnnek a csend, majd a taps, és vele együtt az elismerés, a megértés és az összetartozás érzése. Itt nem csupán előadások születnek, hanem közösségek erősödnek.

Különösen fontos a fiatalok jelenléte ebben a folyamatban. Az amatőr színjátszás számukra nemcsak önkifejezési lehetőség, de tanulási tér is: megtanulnak együtt dolgozni, felelősséget vállalni, megszólalni és megszólítani. A színpadon való jelenlét önbizalmat ad, a közös munka pedig közösségi élményt nyújt. Kodály Zoltán szavaival élve: *„Kultúrát nem lehet örökölni. Az elődök kultúrája egykettőre elpárolog, ha minden nemzedék újra meg újra meg nem szerzi magának”*. A fiatalok részvétele ennek a munkának a záloga.

Hiszem, hogy az amatőr színjátszás célja ma is ugyanaz, mint évtizedekkel ezelőtt: közösséget teremteni, értéket közvetíteni, és megtartani azt, ami bennünket összeköt. Nem a tökéletesség a legfontosabb, hanem az őszinteség, az elköteleződés és a közös alkotás öröme. Mert a színpad nem csupán bemutat, hanem meg is tart: nyelvet, kultúrát, közösséget.

Ez a Találkozó számomra a jövő ígérete is. Annak a bizonyossága, hogy amíg vannak, akik színpadra állnak, akik megszólalnak magyarul, akik hisznek a közös alkotás erejében, addig közösségünk is élni fog. Ahogyan Illyés Gyula megfogalmazta: *„Magyarnak lenni nem származás, hanem vállalás dolga”*.

A MAGYAR KULTÚRA NEM MAGÁTÓL MARAD FENN – MI TARTJUK ÉLETBEN, KÖZÖSEN, EGYMÁSÉRT. MERT EZT VÁLLALTUK.

Kormányos Gyöngyi
igazgató
Vajdasági Magyar Művelődési Intézet

Mennyi, de mennyi minden lüktet mindebben

játok, megtaláltam a színpadomat, életem értelmét: nem ment el mellettem a világ..."

Kedves Ferenc, a világ még véletlenül sem ment el Ön, sem mi mellettünk! Hisz a csoda, amit álmódott, mind a mai napig embermelegségű. Megtartó erejű. Tiszta, hittel teli. Tiszta hittel teli. Világokat összekötő és átszövő, égis éró, égnek is játszó. Most, ma, nagyszombat éjjelén, amikor ezeket a sorokat írom, ennek jelentése még különlegesebb fényben játszik. Ez a remegő csillogás mindent beburkol, kibont, rügyfakadó áhítat öleli át a világot.

**SZÜNTELEN KELETKEZÉS—
PILINSZKY JÁNOS NYOMÁN,
A 2009-ES LEGUTÓBBI MUZSLYAI
TALÁLKOZÓ ÓTA EZ SZÍNJÁTSZÓ-
INK JELMONDATA: EGYBESEREG-
LÉSÜNK, EGYBESEREGLÉSEINK,
KITAVASZODÁSUNK, ÖRÖK ÉS
KÖZÖS HÚSVÉTUNK, MEGMA-
RADÁSUNK, MEGÚJULÁSAINK,
ÚJJÁÉLEDÉSEINK ÜNNEPE.**

Idén a harmincadik - idén harmincadszor **Berta Ferenc**, akkori elnökségi tagunk feltörő ötlete nyomán. Hogy legyen ennek a délvidéki magyar öntevékeny színjátszó mozgalomnak *közös pódiuma*. Zsongó találkozója, örömmel kikövezett útja, útjai - mindig más-más településre, mindig más-más *hazába*, de mindenhová és bárhová hazatérve: mindenütt és bárhol az otthon melegét megélve.

A TORONTÁLOROSZI BERTA FERENC NEVE, KEZDEMÉNYEZÉSE, VÁGYÁLMA, ÖSZTÖNÖS ÉS PÉLDAADÓ KÖZÖSSÉGSZOLGÁLATA AZ ELMÚLT HARMINC ÉV MINDEN PILLANATÁNAK EGYIK ALAPJA, PILLÉRE.

Ő, aki jövőre volna 85 éves, és aki kerek hatvan éve rendezett először (1966-ban a szabadkai születésű Sulhóf József *Kidőlt a májusfa* című énekes-táncos népszínművét állította színpadra), alig 58 évesen hagyott itt sokakat, sokunkat: szülőfaluját, közösségét, közösségeit. Egy vele készült - talán épp az utolsó interjúbán - mondta a következőket: „*Most az a legfontosabb, hogy ne tévesszünk lépést, hogy rendben legyünk önmagunkkal. Tele vagyunk tervekkel, elképzelésekkel, s mielőtt meghalok, elmondhassam: lát-*

Kedves Mindannyian, kedves ünneplők, tisztelt jubiláló közösség!

Mennyi, de mennyi minden lüktet mindebben! Berta Ferenc gondoskodó öröksége mellett **Szöllősy Vágó László** - Laci bácsink - lobogó szelleme, aki idén májusban ünnepelné 90. születésnapját.

A SÚGÓ CÍMŰ KÖZLÖNY NAGYKORÚVÁ LETT: TIZENNYOLCADIK „ÉVFOLYAMÁVAL” FÜLEL ÉS FIGYEL RÁTOK, ÖNÖKRE — AZ A SÚGÓ, AMELYNEK MEGÁLMODÓJA GONDI MARTINA.

De mennyi, mennyi minden építőkö ttt helyben, Muzslyán is! A Muzslai Petőfi - amely jövőre ünnepli fennállásának 80 éves jubileumát - immár harmadik ízben házigazdája seregszemléneknek. Az idei évben 25 éves az Emmausz Kollégium. Jövőre ünneplik a helyiek annak 125 éves jubileumát, hogy felszentelték a Mária szent neve-templomot.

De ünnep az is, ahogyan nem először, és bízunk benne nem is utoljára Muzslya és Nagybecskerek összefog - közösen álmodnak színpadra előadást, erősítve mind a saját, mind az együttes vállalásokat!

Drága Mindannyian!

Mennyi, de mennyi minden lüktet mindebben! Igen, csak is Önök révén, az Önök nemzetmegtartó állhatatosságának mélybe vésett szeretete által! A megannyi társulat, megannyi településünk, megannyi magyar közösségünk, öntevékeny rendezőink, csoportvezetőink, mindenkori társulati tagok hitvallása és áldozatvállalása révén, amely szülőföldet, színpadot, vendégszeretetet, kíváncsiságot, bátorságot, konokságot, oltalmat és a játék örömet rajzolja körbe - szüntelenül és szűnhetetlenül.

Mennyi, de mennyi minden lüktet mindebben: a mi részünkről első-sorban a hála és a köszönet őszinte ölelései és szavai, valamint a felelősség, hogy ezt az Önöktől kapott tiszta, hittel teli és tiszta hittel teli gondoskodást igazán meg szolgáljuk!

Talán azzal, hogy még jobban odafigyelünk Önökre: azokra, akik időközben el is távoztak vagy visszavonultak, és az évtizedek óta az ügyet a vállukra emelők csodálatos társulatára! Mert milyen fontos és jelentős volna, ha megszületne a muzslyai **Balázs János** rendezőről egy kismonográfia, egy füzetecske - ő egyébként az I. Találkozó, Csantavéren a legjobb rendezésért járó oklevelet vette át **Virág Mihálytól**, a zsűri akkori elnökétől, **Dudás Károlytól** és **Szöllősy Vágó Laci** bácsitól; 2009-ben pedig még közösen vetítettünk vele Super 8-as filmeket az

akkori Találkozó nyitó pillanataiban. (Emlékeznek rá?) De **Tóth Jánosról** vagy a nemrég elhunyt **Lepár Ferencről** sem feledkezhetünk meg, emléküket, példaadásukat őrizve, tanításukat megszívélve és megtartva!

Amiként fontos és jelentős volna felrajzolni **Kósa Zoltán** színjátszói és rendezői eddigi pályafutását is... És ugyanilyen megbecsülést és figyelmet érdemelnek még oly sokan mások, így a pár hete 75. születésnapját ünneplő kupuszinai **Molnár József**, aki hatvan éve lélegzik együtt települése művelődési életével, de ide sorolhatnánk a szenttamási **Robotka házaspárt** is vagy a tóbai **Lackó Farkas Erzsébetet**. És még oly hosszan sorolhatnánk... **Káich Katalin** tanárnővel és **Faragó Árpival** bácsival egyetemben - *vezesse tollunkat az ő hagyatékuk és örökségük.*

Drága Mindannyian!

Annyi mindenről kellene szólni: de igazán, folytatni kell!

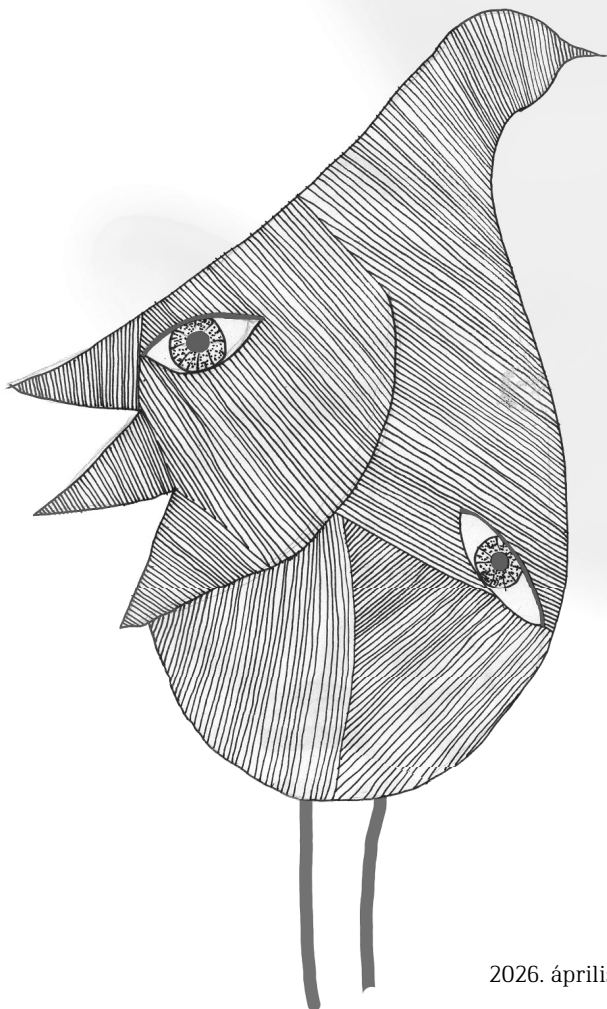
A KÖZELJÖVŐBEN ASZTALRA RAKNI A TALÁLKOZÓ JELENTŐSÉGÉT, KIFUTÁSAIT, TANULSÁGAIT IS FELRAJZOLÓ TÖRTÉNETÉT, PORTRÉKKAL, ÖSSZEGZŐKKEL, FELVILLANTÁSOKKAL... – LEGYEN EZ A MI VÁLLALÁSUNK!

A folytatás igazán az Önök kezében van, ahogy volt mindig is: a kezdet kezdetén, két nap híján kerek harminc évvel ezelőtt, de az azt megelőző hetven esztendőben, és az azt követő nemzetet, közösségeket próbáló időszakokban is!

Mennyi, de mennyi minden lüktet ennek szüntelenül kiteljesedő történéseiben! Talán az is, hogy 2009-ben egyszer ez már megtörtént: alapítsuk meg, majd tartsuk fenn a **Berta Ferenc-díjat** öntevékeny színjátszó világunk alázatos napszámóinak elismeréséül - adózva az előtt is, akinek kezdeményezése, vágyálma, ösztönös és példaadó közösségszolgálata az elmúlt harminc év minden pillanatának egyik alapjává, pillérévé vált. Emeljük egymást, emeljük mindnyájunkat a magasba, fel, együtt mondván Vele: *„Látjátok, megtaláltam a színpadomat, életem értelmét: nem ment el mellettem a világ...”*

Isten éltesse a mindenkori vajdasági magyar öntevékeny színjátszó közösséget, Isten éltesse a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozóját, és Isten éltesse a muzslyai és a közép-bánáti magyarságot!

Sutus Áron,
a Vajdasági Magyar
Művelődési Szövetség elnöke

Ezek mind mi vagyunk

Kedves Vendégek! Tisztelt Színjátszók!

Szeretettel és tisztelettel köszöntöm önöket a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozóján itt, Muzslyán, ahol már harmadszor adnak otthont ennek a jeles rendezvénynek. Jubileumhoz értünk, a találkozó harmincadik évfordulóját üljük, ami örömmel, hálával és reménységgel tölti meg a szívünket arra vonatkozóan, hogy van múlt, van jelen és lesz jövő is a vajdasági magyar amatőr színjátszásban, hiszen ahol ilyen alapokat építettek, ott nem kérdéses a folytatás.

A HÁROM ÉVTIZEDNYI SZOLGÁLAT A KÖZÖSSÉG, A KULTÚRA ÉS AZ ANYANYELV MEGŐRZÉSE TERÉN OLYAN ERŐT, OLYAN MAGABIZTOSSÁGOT ÉS OLYAN TARTÁST AD ENNEK A RENDEZVÉNYNEK, AMELY JELLEMZI, FÉMJELZI, FELISMERHETŐVÉ TESZI AZ EGÉSZ VAJDASÁGI MAGYARASÁGUNKAT.

A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozója egyike azon rendezvényeknek, amely nemcsak szolgálja, hanem építi is a közösségünket, ugyanakkor hitet ad nekünk ahhoz, hogy a kimondott szó erővel bír, hogy a tettek következményekkel járnak.

Harminc évnél történetek sora, emberi sorsoké, találkozásoké, barátságoké, közös alkotásé. Harminc év alatt generációk léptek színpadra, mondták ki a szót, amely nem csupán szerep volt, hanem önkifejezés, identitás és közösségvállalás is. Gondoljunk csak bele, ezek alatt az évtizedek alatt hányszor gyulladtak fénybe a színpadok, hányszor gördültek fel a függönyök, és hány történet talált utat a nézők szívéhez. Feltehetjük a kérdést: Vajon ezek a történetek kizárólag szerepek voltak? Nem. Ezek mind mi vagyunk. A mi nyelvünk, a mi gondolataink, a mi közösségi élményeink.

A Találkozó évről évre bizonyítja, hogy az amatőr színjátszás sokkal több egy hobbinál. Amatőr színjátszónak lenni küldetés. Küldetés a nyelv megőrzéséért, a kultúra továbbadásáért és a közösség építéséért.

A bácskai és bánáti csoportok jelenléte azt üzeni, hogy bár különböző településekről érkeznek a színjátszók, ugyanaz a szándék vezérli őket: megmutatni a vajdasági magyar színjátszás gazdagságát és sokszínűségét. Ez a sokszínűség pedig a mi erőnk. Mert minden előadás mögött egy közösség áll, amely dolgozik, hisz és alkot.

Külön köszönet illeti a szervezőket, a Muzslai Petőfi Sándor Magyar Művelődési Egyesületet, a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetséget és a Vajdasági Magyar Művelő-

dési Intézetet, hogy lehetőséget teremtenek arra, hogy a szemle létrejöhön, fejlődjön és megújuljon. Ugyanakkor külön köszönet illeti azokat a településeket, és azokon a településen szorgoskodó embereket, ahol éppen otthont kap ez a rendezvény, hiszen a helyiek munkája, lelkesedése és színházszeretete nélkül ez a három évtized nem válhatott volna ilyen gazdag örökséggé, a mi közös kincsünké.

Kedves Színjátszók!

Keltsék életre a történeteket, adjanak hangot a gondolatoknak, az érzéseknek, a kérdéseknek! Az önök munkája mindannyiunk számára példa. A színjátszók megmutatják, hogy a közösség él, lélegzik, alkot. Hogy a magyar szó itt, Vajdaságban nem halkul el, hanem újra és újra megszólal.

A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozójának harmincadik jubileumi szemlét ezennel megnyitom.

Köszönöm, hogy együtt ünnepelehetünk, és hogy együtt gondolkodhatunk a közös jövőről.

Ótott Róbert,

a tartományi kormány alelnöke,
tartományi oktatási, jogalkotási, közigazgatási
és nemzeti kisebbségi - nemzeti közösségi titkár

Öröm, felelősség és a közös, belső indíttatás - ez a Találkozó

Különleges napon gyűltünk ma össze. Egy olyan esemény kezdetén állunk, amely nemcsak a jelenről szól, hanem múltról és jövőről egyaránt. Az idén ugyanis harmincadik alkalommal került megrendezésre a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozója.

EZ A JUBILEUM NEM CSUPÁN EGY KERÉK SZÁM, HANEM EGY KÖZÖSSÉGI TELJESÍTMÉNY LENYOMATA: HÁROM ÉVTIZED KITARTÁSÁNAK, HITÉNEK ÉS ALKOTÓEREJÉNEK BIZONYÍTÉKA.

Az előttünk álló kilenc nap során nap mint nap találkozni fogunk előadásokon, beszélgetéseken, és közös élményekben lesz részünk. A közönség mindennap újabb előadásokat tekinthet meg, új történetekkel gazdagodhat. Bízunk benne, hogy a Találkozó során kicsik és nagyok egyaránt megtalálják a számukra érdekes, értékes és emlékezetes pillanatokot.

Különösen nagy megtiszteltetés számunkra, muzslyaiak számára, hogy éppen ebben az ünnepi évben lehetünk a házigazdák. Ez a feladat egyszerre öröm és felelősség: öröm, mert részesei lehetünk ennek az ünnepnek, és felelősség, mert méltón szeretnénk képviselni mindazt, amit ez a Találkozó jelent.

Ha végiggondoljuk ezt a harminc évet, nem csupán előadások sorát látjuk magunk előtt, hanem egy élő, lélegző hagyományt. Egy olyan folyamatot, amelyben generációk találkoztak egymással, amelyben tudás és tapasztalat adódott át, illetve amelyben kezdők és haladók, fiatalok és idősebbek egyaránt helyet kaptak. A Találkozó mindig is több volt egy fesztiválnál: közösségi tér, alkotói műhely és szellemi otthon egyszerre.

A színház különleges műfaj. Olyan művészet, amely az emberből indul ki, és az emberhez tér vissza. A színpadon megjelenő történetek bennünk élnek tovább, gondolatokat ébresztenek, érzéseket mozdítanak meg, és

olykor kérdéseket hagynak maguk után. A színház képes arra, hogy tükröt tartson elénk - megmutassa mindazt, amik vagyunk, és talán azt is, amivé válhatnánk.

Az amatőr színjátszás ebben a világban különleges helyet foglal el. Nem a hivatás, hanem a szenvedély táplálja. Nem külső elvárások, hanem belső késztetés hívja életre. Éppen ezért olyan hiteles.

AZ ITT MEGSZÜLETŐ ELŐADÁSOK MÖGÖTT OTT VAN A SZABAD AKARAT, ODAADÁS, IDŐ ÉS AZ ENERGIA, AMELYET VALAKI ÖNKÉNT, ÖRÖMMEL ÁLDOZ A KÖZÖSSÉGÉRT ÉS A MŰVÉSZETÉRT.

A színjátszás formál: önbizalmat ad, közösséget teremt, valamint megtanít arra, hogyan legyünk jelen egymás számára.

Mert végső soron mindannyiunkat ugyanaz az erő mozgatja.

EGY KÖZÖS, BELSŐ INDÍTTATÁS: A KIFEJEZÉS VÁGYA, A TÖRTÉNETMONDÁS SZÜKSÉGESSÉGE, AZ EGYMÁS FELÉ FORDULÁS IGÉNYE.

Lehetünk különböző településekről, különböző korosztályokból, különböző tapasztalatokkal - mégis ugyanahhoz a forráshoz kapcsolódunk. Ez az, ami ezt az eseményt évről évre életben tartja.

Engedjenek meg egy személyes gondolatot is. A színház számomra - és bizonyára sokunknak - nem csupán művészet, hanem találkozás. Találkozás önmagunkkal, egymással, a kimondott és kimondatlan történeteinkkel. Egy olyan tér, ahol lehet hibázni, lehet keresni, lehet újrakezdeni -, és ahol minden egyes megszülető pillanat egyszeri és megismételhetetlen.

Muzslya közössége nagy örömmel és nyitottsággal vár minden résztvevőt. Bízunk benne, hogy ezek a napok nemcsak a verseny jegyében telnek, hanem az egymásra figyelés, a tanulás és az inspiráció jegyében is. A jubileumi alkalom egyszerre lesz visszatekintés és előrettekintés: tisztelgés a múlt előtt, biztatás a jövő felé.

Kívánom, hogy a XXX. Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozója minden résztvevő számára emlékezetes és gazdagító élmény legyen.

És ahogyan Shakespeare írja: „Színház az egész világ, és színész benne minden férfi és nő.”

Halász János,
a Muzslai Petőfi Sándor
Magyar Művelődési Egyesület elnöke

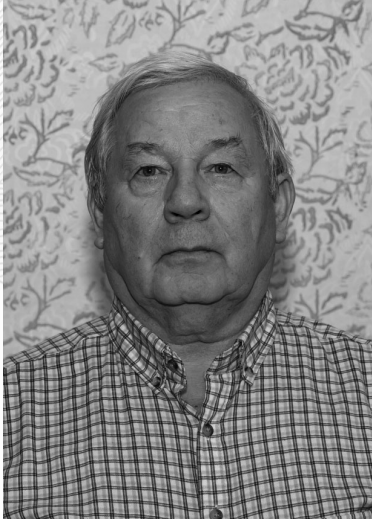
Színészkedés, bábozás, rendezés

Interjú Kósa Zoltánnal, aki az idén kereken negyvenöt éve, hogy „belecsöppent” ebbe a varázslatos világba

Kósa Zoltán az ideai muzslyai és nagybecskereki színészek által összeállított darab rendezője. Régóta rendez, régóta foglalkoztatja ez a tevékenység, de színészettel indította a munkásságát.

Mikor ismerkedtél meg ezzel a munkával, és hogyan alakult az életed ennek vetületében az évek során? Azt tudom, hogy rengeteg különféle képzésre jártál. Mindig foglalkoztatott a színészet, a rendezés?

- Valójában középiskolás koromban, 1974 és 1978 között gondoltam arra, hogy jó lenne összeszedni egy csapatot, amellyel lehetne készíteni egy kis darabot. Abban az időben a muzslyai Petőfiben nagyon erős volt a színjátszás, az 1960-as évektől kezdődően, és akkor valahogy a kiskapun befurakodtam a társulattal. Rövid kis kabarékat próbáltam összehozni, rendezni. Persze utána jöttek a komolyabb dolgok is, emlékszem a *Herkules Bonbonra*, ezzel tájoltunk is abban az időben. 1981-ben a Balázs János rendezte a *Susmusban* vettem részt színházi szolgaként. Tehát valójában ettől az évtől számítom, hogy megkezdtem komolyabban a munkát. Ahogy múltak az évek, a városi Petőfibe is mentem rendezni, azaz segíteni az ottani munkákban az ott tevékenykedő embereket. Utána 1988-ban bekapcsolódtam a Madách munkájába, amelynek tagja vagyok, és ha nem énekes darabról van szó, akkor mindig részt vettem/veszek a szereplésben.

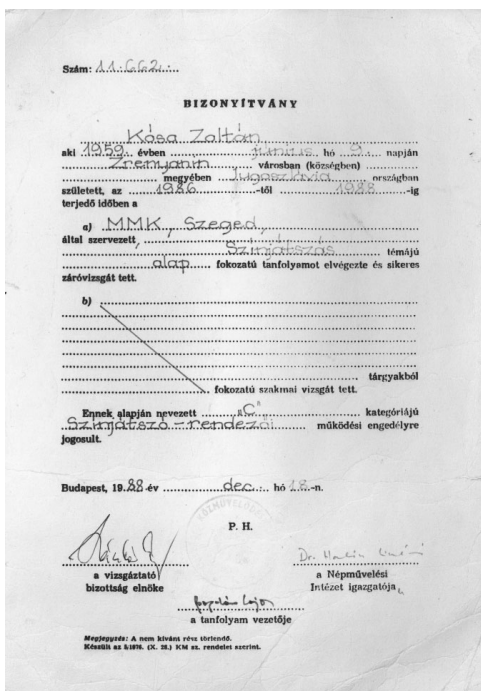
kollégával, ő is rendezőként jelentkezett erre, és szolt nekem. 1987-ben indult ez a kétéves, bentlakásos tanfolyam, persze „öt kézzel” kaptam érte, úgyhogy elmentünk arra a képzésre, mi ketten Vajdaságból. Komoly munka folyt egy héti, reggeltől estig, szakemberek, budapesti előadók tanítottak, oktattak bennünket. 1988-ban végeztünk, és az én vizsgálóelőadásom az *Óz, a nagy varázsló* volt, amelyet Törökkanizsán mutattunk be. Átjöttek Vajdaságba a szervezők és a két tanár, hogy megnézzék. Az is nagyon rég volt, amikor a *Ki a király?* című bábelőadást készítettük, nagyon benzinszükében voltunk. Ez 1996-97-ben volt, amikor egy kis kombival utazgattunk. Több mint nyolcszáz gyerek nézte meg ezt az előadást, mert Adán és Moholon látta legalább négyszáz-négyszáz fiatal. Egy érdekes eset is történt ennek kapcsán, elmentünk Erzsébetlakra, és amikor készen volt az előadás, vártunk, hogy a gyerekek majd kimennek, hogy össze tudjunk pakolni. Erre jön az egyik tanító néni, mi pedig kértük, hogy intézkedjen, ám az történt, hogy senki sem mozdult. Kérték, hogy játsszuk el újra. Ez egy olyan dolog, amely kicsit megpecsételi az ember hozzáállását az egészhez. Tehát nem láttak még előadást. Ugyanilyen esetünk volt Kanizsamonostoron, oda még megboldogult Sövényházi Tibivel, Pataki Jánossal utaztunk. A *Piroska és a farkas* jelenetet vívtuk el. Jött egy néni bottal, idős volt már, és mondja nekem, hogy kicsikém, megnézhetem én is ezt az előadást? Szerintem az öreg néni

AMI A RENDEZÉST ILLETI, AZ VALAMIKOR SOKKAL NEHEZEBB VOLT. RÉGEN A DARAB VOLT KEVÉS ÉS A SZÍNÉSZ SOK, MA MÁR INKÁBB DARAB VAN, DE EGYRE KEVESEBB A SZÍNÉSZETRE ÉHEZŐ EMBER.

Sok bábelőadást készítettem, mikulásra és karácsonyra is rövid előadásokat, amelyekkel köszöntöttük a gyerekeket. Gyakran én voltam a Télapó, aki a műsor után szétosztotta a csomagokat.

Mesélj arról, hogyan működtek régebben a képzések. Úgy tudom, hogy sok helyre eljártál, és adtál arra, hogy minél jobban végezd a munkádát?

- Volt egy igen komoly képzés, amelyet Magyarországon végeztem el a néhai Tóth János kikindai

nem látott éveken keresztül előadást, persze mondtam neki, hogy ez gyerekeknek szól, bábelőadás. Azt mondja, nem baj, attól szeretné megnézni. Ugyanakkor volt egy mama is ott, aki kézen fogva vezette a körülbelül négyéves lányát, és csak annyit mondott, hogy akkor volt színházban, amikor olyan idős volt, mint a kislánya. Ez az, amiért ezt csinálni kell, mert

SOK HELYRE NEM JUT EL EGY-EGY PROFI SZÍNTÁRSULAT, ÉS AZT A HIÁNYT JÓ, HA AZ AMATŐRÖK PÓTOLJÁK.

Neked mi áll közelebb a szívedhez? A bábozás vagy a komolyabb darabok?

- A bábozásba bekapcsolódtam, eleinte készítettem a gyerekeknek különféle kis előadásokat, és aztán jött az ötlet, hogy pár fiattal dolgozzunk együtt, akikkel utaztunk, jártuk a falvakat, városokat. Nem nagyképűség, de nekem mindegy, hogy mit rendezek. Ha bábos darabot rendezek, akkor az bábos lesz, ha nagy előadás, akkor az lesz. Egyszerűen úgy érzem, hogy feltaláltam magam benne, és el tudom rendezgetni a fejemben. Valamikor Barácius Zoltán azt mondta, hogy *„te komoly előadásban nem bírsz játszani”*. Mert egyszerűen az alkatom olyan, hogy amikor kimegyek a színpadra, a nézők nevetnek. Ha valami komolyabb van, akkor is nevetnek, ha meglátnak. Ezt megerősítette egyik barátom is, azt mondta, *„Zoli, amikor kimentél, azt hittem, hogy ez vígjáték lesz”*. Emiatt én a vígjátékot preferálom inkább. A másik dolog az, hogy ha elmegyünk egy kicsiny faluba, akkor azt mondják, ha valami komoly darabról van szó, akkor inkább ne gyertek. De egy könnyű, neveltető előadást bármikor szívesen fogadnak.

Hadd kérdezzem még meg, hogy mi a szíved csücske: a rendezés vagy a színészkedés? Mert mindkettőben a mai napig alkotsz, aktív vagy.

- Annak idején, amikor a középiskolát elvégeztem, akkor érdeklődtem, mert rendezést szerettem volna tanulni, de nem volt, aki felkészített volna a felvételre. A másik dolog az, hogy két év múlva indult volna a rendezői szak. Tehát én két évig tanultam volna a színjátszást és utána a rendezőt. De mivel kellett énekelni, hangszeren játszani, nem vágtam bele. Mindenesetre a rendezést szeretem jobban. A Madách Színházba 1988-ban, amikor bekerültem, ott először a *Páratlan párosban* játszottam, és hálás vagyok a rendezőknek, hogy rengeteg dolgot tudtam tőlük ellesni, úgymond a kiskapun keresztül meglátni, elsajátítani a gondolkodásmódjukat;

hogyan kell a színésznek utasításokat adni, a színjátszókat rávezetni arra, hogy ezt így vagy úgy szeretném, ha eljátszanák. Adamov bácsi színházi rendező azt mondta nekem egyszer:

„ÉN SZÍNÉSZ SOHA NEM LENNÉK. A SZÍNÉSZ OLYAN, MINT AZ EJTŐÉRNÝŐS. MEGTANÍJTÁK NEKI, HOGY KELL KINYITNI A ZSÁKOT, ÉS KILÖKIK, UGYANÍGY VAN A SZÍNJÁTSZÓVAL IS, MAGA KELL, HOGY FELTALÁLJA MAGÁT.”

A színpadon már nincs segítség. A rendező feladata, hogy rávezesse és megmagyarázza a dolgokat, de amikor a színész kilép a színpadra, ott már nincs visszaút: a színésznek magának kell gondoskodnia önmagáról. A rendező törődik vele, de a nézők előtt ő maga felel a játékáért. Persze értettem, hogy valóban nem olyan könnyű ez, mint ahogy az ember elképzeli.

Mostanában is rendezel, foglalkozol gyerekekkel, anyanyelvápolóként kis színdarabokat készítesz.

- Igen, a Vajdasági Magyar Pedagógusok Egyesülete jóvoltából van erre lehetőségem. A kis falvakban a magyar anyanyelvápolókkal együtt dolgozunk, bizonyos színdarabokat készítünk a gyerekekkel. Nagy öröömre szolgál, hogy tudok a diákokkal továbbra is dolgozni. Szerintem a negyvenöt éves munkásságom ideje alatt legalább nyolcszáz gyerekekkel foglalkoztam. Ha azt vesszük, hogy 1981-ben léptem hivatalosan a nagy színjátszókkal fel, akkor az pontosan negyvenöt éve volt. A szemle harminc-éves. Némiképp büszke is vagyok arra, hogy kitartottam ezen az úton, és hogy folyamatosan tettem a dolgomat. Voltak/vannak álomdarabok, amelyeket eddig nem sikerült színre vinni, de azért az eddigi tevékenységem semmiképp sem volt hiábavaló.

Kósa Zoltánnak még sok darab megrendezéséhez kívánunk erőt, egészséget, sok jó színészt, gyereket és felnőttet egyaránt! Jó munkát!

Kónya-Kovács Otília

Dögös harmincas

Már három évtizede áldozunk az amatőr színjátszás hordozható oltárán

Stílszerűek voltunk, és a jeles alkalomból kifolyólag azok is maradunk. A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozójának rögös-hosszú múltjából szemezgettünk, és huszonkilenc jellegzetes, emblemikus mondattal emlékezünk meg az elmúlt három évtizedről. Az első Találkozót 1996-ban tartották meg Csantavéren. Mennyi, de mennyi víz folyt le azóta a Dunán/Tiszán (a választás az olvasóra bízva).

“

„1996-ban még mindig az ún. »habostorta-szemlélet« a domináns, ami nem végzetes, de sablonná válhat, és elszürkítheti, uniformizálhatja a mozgalmat.”

(Virág Mihály nyilatkozata, Magyar Szó, 1996. április 19.)

”

“

„A megnyitó igazi ünnep volt: húsvéthétfő ide, húsvéthétfő oda, locsolkodás ide, locsolkodás oda - a falu apraja-nagyja megjelent a művelődési házban.”

(d. k., Szabad Hét Nap, 1997. április 10.)

”

“

„Tapasztalatból tudom, hogy a szereplőt (légyen az amatőr vagy hivatásos) végtelenül zavarja, ha észreveszi (márpedig észreveszi), hogy ott az első sorban, szinte az orra előtt, jegyezget valaki, mert hát, ugye, vannak »bogaras« szelktorok és »tudálékos« színikritikusok.”

(Faragó Árpád, Magyar Szó, 1998. március 5.)

”

“

„Gyórfi Sándor rendezésében Vaszary Gábor Bubus című vígjátékát adták elő, nem mindennapi körülmények között, hiszen éppen az előadás idején kezdődött meg a légítámadás.”

(H. Á., Magyar Szó, 1999. március 27.)

”

KI SÚGJA MEG A 30.-AT?

Fentebb már említettük, hogy ez a 30. év, de mindössze 29 mondatunk van. Értitek, ugye? Egynek vagyunk híján mindössze. De hiába nélkülözünk, kéregetni nem fogunk, helyette inkább nagyszabású versenyt hirdetünk, amelynek keretében bárki elküldheti a jubileumi Találkozó tételmondatát.

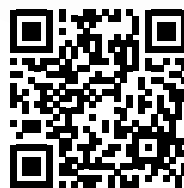
Az öltözőben hallottátok?

Az előtérben tolongva?

A nézőtéren suttogetta valaki?

Esetleg a színpadon hangzott el?

**Szkenneljétek,
pötyögjétek,
ide küldjétek:**

A szemléhez kötődő, tartalmas és/vagy ötletes szólás-mondásokat péntek (április 17.) délig várjuk.

Szombaton a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszás Facebook-oldalán indul a szavazás.

A beküldöttek közül vajon melyik lesz a XXX. Találkozó kulcsmondata?

Ma a Találkozó színpadán

Ha hinnénk a számmisztikában...

Az idén harmincadik alkalommal, Muzslyán pedig harmadszor zajlik az amatőr színjátszók éves ünnepe. Fékevesztett örömben írtam is egy dalt. Íme: Muzslya, Muzslya, gilice, földig ér a lába... Ja, nem. Muzslya, Muzslya, gilice, fülíg ér a szája. Nem jó, de nem is tragikus. Hagyjuk a dalt, a lényeg: tavaszodik, a gólyák landoltak, a Találkozó kezdődik, rendhagyó, közös produkcióval!

A Muzslai Petőfi Sándor Magyar Művelődési Egyesület és a nagybecskereki Madách Amatőr Színház színjátszó csoportja

A Muzslai Petőfi Sándor Magyar Művelődési Egyesület és a nagybecskereki Madách Amatőr Színház színjátszó csoportja külön-külön is nagy múlttal rendelkező amatőr társulat Bánátban. Az elmúlt év közreműködéséből egy igen sikeres közös produkció alakult ki, a *Bankban nincsen betétem* című zenés kabaré, amelyet Vajdaság-szerte sikeresen mutattunk be. Ezen sikeren felbuzdulva döntöttünk úgy, hogy az idei szemlére, melynek a Muzslai Petőfi Sándor Magyar Művelődési Egyesület ad otthont, először a szemlék történetében egy közös produkcióval nevezünk be.

A Muzslai Petőfi Sándor Magyar Művelődési Egyesület eddigi díjai a Találkozón:

1998 - Pataki László-díj *A nyitott ablak* című előadásért, a legjobb hagyományos keretek között megvalósított produkcióként.

2009 - Berta Ferenc-díj.

2023 - A zsűri közösségmegtartó tevékenységéért Faragó Árpád-díjjal tüntette ki az egyesület Hébe-hóba színjátszó csoportját.

2023 - A zsűri a legjobb férfi főszereplőnek járó Szilágyi László-díjat Jenovay Lajosnak, a Muzslai Petőfi Sándor Magyar Művelődési Egyesület Hébe-hóba színjátszó csoportja tagjának ítélte oda Ray Cooney *Páratlan páros* című előadásában nyújtott alakításáért, John szerepének megformálásáért.

A Madách Amatőr Színház eddigi díjai a Találkozón:

2005 - A zsűri Ferenczy Ibolya-díjjal tüntette ki Kamarás Annamáriát Karinthy Frigyes *Nyissa ki a száját!* című előadásában nyújtott alakításáért (legjobb női főszerep).

2006 - A zsűri a legjobb férfi főszereplőnek járó Szilágyi László-díjat Polyák Lászlónak ítélte oda a Madách Amatőr Színház Ifjúsági Pódiumából Szigligeti Ede *Liliomfi* című darabjában nyújtott alakításáért.

2014 - A legszebb színpadi beszédért járó Szántó Róbert-díjat Csíkos Dániel kapta a Madách Amatőr Színház

Ifjúsági Pódiumából az *Éjféltájt* című előadásban nyújtott teljesítményéért.

2016 - A zsűri a legjobb férfi mellékszereplő megformálásáért járó Nagy István-díjjal jutalmazta Balázs Györgyöt a *Szendrey Júlia* című előadásban Trubeczkoj herceg szerepének megformálásáért.

A Muzslai Petőfi Sándor Magyar Művelődési Egyesület és Madách Amatőr Színház színjátszó csoportja bemutatja:

Muzslai Petőfi Sándor Magyar Művelődési Egyesület, Muzslya

Madách Amatőr Színház, Nagybecskerek

Bencsik Imre: *Kölcsönlakás (95')*

Vígjáték

Rendezte: Kósa Zoltán

Szereplők:

Géza - Jenovay Lajos

Judit - Rontó Márta

Dezső - Halász János

Valéria - Kiss Gizella

Lajos - Zombori Tibor

Magda - Borbély Angelina

Attila - Somorai Péter

Bea - Mák Andrea

Dr. Rátai - Balázs György

Holnap a Találkozó színpadán

Csak előre robogunk!

Innentől mindenki magáért felel, hátat kihúzni, gatyaszárat felkötni, mert három (már megint ezek a hármások) előadás is sorra kerül holnap. Ahogy elnézem, két csapat is Nyugat-Bácskából érkezik. Lehet, hogy összebeszéltek az elszálló benzinárak miatt? Én megérteném... Főleg úgy, hogy költség-hatékony módon Közép-Bánátban ücsörgök egy széken. Tíz napig innen senkivel, sehova.

Április 11., szombat, 13:30

Újvidéki Magyar Művelődési és Művészeti Központ
Színes Szilánkok Diákszínpad
Nyikolaj Vasziljevics Gogol: *A revizor* (120')

Vígjáték

Rendező: Oszvár Róbert

Az előadásról: A feltörekvő kis városkában feltörekvő emberek élnek. Mindenki a saját malmára hajtja a vizet, és közben a polgármesternek falaz, hiszen a különböző sikkasztásokból bőven kiveszik a részüket mindannyian. Mindaddig gondtalanul élnek, amíg a városkába nem érkezik egy általuk a revizornak hítt egyén, aki felforgatja a mindennapjaikat. S hogy az igazság ezekről az emberekről kiderül-e? Ez az idegen valóban a revizor, vagy ő is csak a saját érdekeivel foglalkozik? Késérődes vígjáték, amelyben a kisember naggyá válik, és belebukik az éhetetlenségébe. **12 éven aluliaknak nem ajánlott**

Április 11., szombat, 17:30

Dr. Pfaff Mihály Színjátszó Csoport, Bezdán
Szenteleky Kornél: *Műkedvelők* (70')

Vígjáték

Rendező: Foki István

Az előadásról: A színdarabot száz éve maga a szerző, Szenteleky Kornél rendezésében mutatták be Ószivácon. A bemutató sikeres volt, ám az akkori hatalom a darab jellege miatt betiltotta, és száz év után a bezdáni Dr. Pfaff

Mihály Színjátszó Csoport nem kis sikerrel Bezdánban bemutatta. Hogy miért nem engedték a kommunista világban játszani? Ha a néző végignézi, rájön...

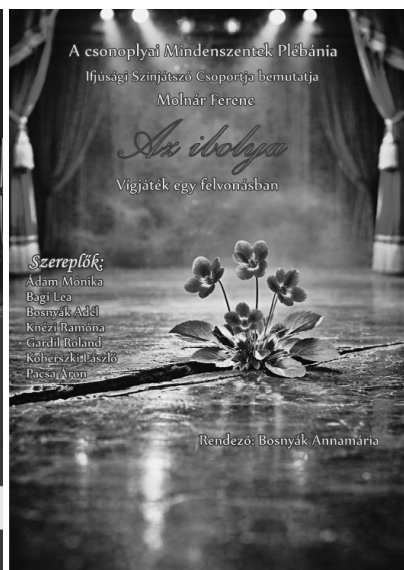
Április 11., szombat, 20:00

Mindenszentek Plébánia Ifjúsági csoportja, Csonoplya
Molnár Ferenc: *Az ibolya* (80')

Vígjáték

Rendező: Bosnyák Annamária

Az előadásról: Mi sem természetesebb egy színházban, minthogy időnként női kóristákat kell felvenni egy készülő operetthez. Nem is keveset, nyolcat-tízet. A meghallgatás persze nem csak az énektudásra összpontosít, fontos a személyes háttér, a motiváció és a jellem kifürkészése is. Ez a dolga az igazgatónak, aki tiszta lelkiismerettel és kigyúrt erkölcsi magatartással lát munkához. Vagyis a felkínálkozás, amely történhet arcátlanul, vagy átgondolt és kikezdehetetlen női ravasszággal, nem biztos, hogy a jelentkező hölgy malmára hajtja a vizet. Sőt. Az unalomig megélt próbálkozások még az igazi tehetséget is sarokba szorítják, azaz kitéssékelik a direktori irodából. De azután, talán a terhet megosztandó, megjelenik a szerző, és egy szerepcserével magára vállalva a „kasztrolgólás” terhét, azonnal szerelembe esik Ilonkával, a szerény, de öntudatos jelentkezővel. S ha a kör itt nem is zárul be, a tanulság levonható: légy szerény, mint az ibolya, akf...
Függöny?

Egy nap a katedrán

Kedves Olvasóink! Kölyök-foyer rovatunkban a helyi és környékbeli fiatalok fogalmazásait közöljük napról napra - olyan írásokat, amelyekben a gyerekek saját gondolataikat, képzeletüket és világtelmezésüket osztják meg velünk. Ezek a szösszenetek ugyanabból a forrásból táplálkoznak, mint a színjátszás: az empátiából, a beleélés képességéből és a történetmesélés öröméből. A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozóján nemcsak a színpadon, hanem a szavak szintjén is teret adunk a fiatal alkotóknak.

A mai válogatásban a diákok a tanári szerepbe képzelik magukat - egyszerre játékosan, kritikusán és elgondolkodtatóan. Írásaikból kirajzolódik, hogyan látják saját iskolai világukat: a fegyelmezés nehézségeit, a tanítás örömét, a humoros helyzeteket és a megértés fontosságát. Így visznek közelebb bennünket a gyermeki nézőpont őszinteségéhez és kreativitásához.

Reggel fél hétkor ébredek, mert nyolc órára megyek az iskolába. Első órán a tanulók nem szeretik a műszaki órát, mivel nem szeretnek álmosan rajzolni.

Második órán azonban már csintalanok, és így megindul a felelés. Jelenleg van egy osztály, amelyben az összes diák neveletlen. Ez az osztály engem felbosszant, mert az órán udvarolnak egymásnak, beszélgetnek, énekelnek és horgásznak egy cipőfűző végére kötött radírral. Harmadik órán jönnek az ötödikesek. Ez az osztály nagyon jó, mert odafigyelnek arra, amit mondok nekik. Megtanítottak egy játékra: egy labdát dobok, és aki elkapja, az megmondja, mit csináltunk a múlt órán. Mindig megcsinálják a házi feladatot. Most a ceruzahegyezőt rajzolják, és van két diák, akik már fűrészelnek.

Az utolsó órán már mindenki fáradt és álmos. Nincs a gyerekeknek kedvük dolgozni, így előbb elengedem őket haza. Így képelem el magamat tanárként.

Rúza Patrik

VI/4 osztály

Szervó Mihály Általános Iskola, Muzslya

Labanc Dominik (1/4)

Ha egy napra tanár lehetnék, korán kelnék fel, felkészülnék, és leírnám a füzetembe, hogy mit fogok aznap előadni, valamint a feladatokat, amelyeket a diákok oldanak meg. Ha egy nap tanár lehetnék, matektanár lennék.

Szeretném a legerőteljesebben és legérdekesebben elmagyarázni a tantárgyat azért, hogy a tanulóknak ne legyen unalmas, és olyan feladatokat adnék, amelyeket érdekes, játékos módon kell megoldani. Amikor a szorzótáblát ismételnék, felírnám a táblára a megoldásokat, és adnék nekik légyecsapókat, illetve elmagyaráznám a szabályokat. Kimondanék egy szorzást, és ők a légyecsapó segítségével rá kell csapjanak a szorzatra. Két csapatra osztanám őket,

így ismételnék a szorzótáblát. Az ügyesebb csapatnak adnék egy kis ötöst a szorgalmáért.

Ha egy napra én lehetnék a tanár, a nap végén elgondolkodnék azon, hogy mostantól még jobban tiszteljem a tanárokat, mert észrevettem, hogy milyen nehéz és fárasztó a munkájuk. Mindennap megkérdezném a tanároktól, hogy vannak, és ahogyan érzik magukat, úgy viselkednék az órán, mert mostantól, miután én is a cipőjűkbe léptem, tisztelném őket.

Kovács Viktor

V/4 osztály

Szervó Mihály Általános Iskola, Muzslya

Sokan diákként felteszik a kérdést, hogy vajon milyen lehet tanárnak lenni. Én mindig gondolkodtam azon, hogy egy nap tanár is lehetnék. Persze tanárnak lenni biztos nagyon nehéz, de mégis kipróbálnám. Ha úgy döntök, hogy tanár leszek, akkor a saját szemléletemet követném. Ha tanár lennék, igyekeznék olyan lenni, akít a diákok szeretnek és tisztelnek. Fontosnak tartanám, hogy az óráim érdekesek legyenek, és hogy mindenki megértse a tananyagot. Nem szeretném, ha bárki félelemmel jönne iskolába, ezért mindig türelmes lennék, és segítenék azoknak, akiknek nehezebben megy a tanulás.

TANÁRKÉNT ARRÁ TÖREKEDNÉK, HOGY A GYEREKEK NE CSAK KÖNYVEKBŐL TANULJANAK, HANEM ÉLMÉNYEKBŐL IS. GYAKRAN TARTANÉK JÁTÉKOS FELADATOKAT, CSOPORTMUNKÁT ÉS OLYAN ÓRÁKAT, AMELYEKEN A DIÁKOK A SAJÁT ÖTLETEIKET IS MEGMUTATHATJÁK.

Úgy gondolom, hogy így mindenki könnyebben megszólalna, és jobb lenne a hangulat az osztályban.

SZERETNÉM, HA A TANÍTVÁNYAIM MEGTANULNÁK, HOGY HIBÁZNI NEM BAJ, MERT A HIBÁKBÓL LEHET A LEGTÖBBET TANULNI.

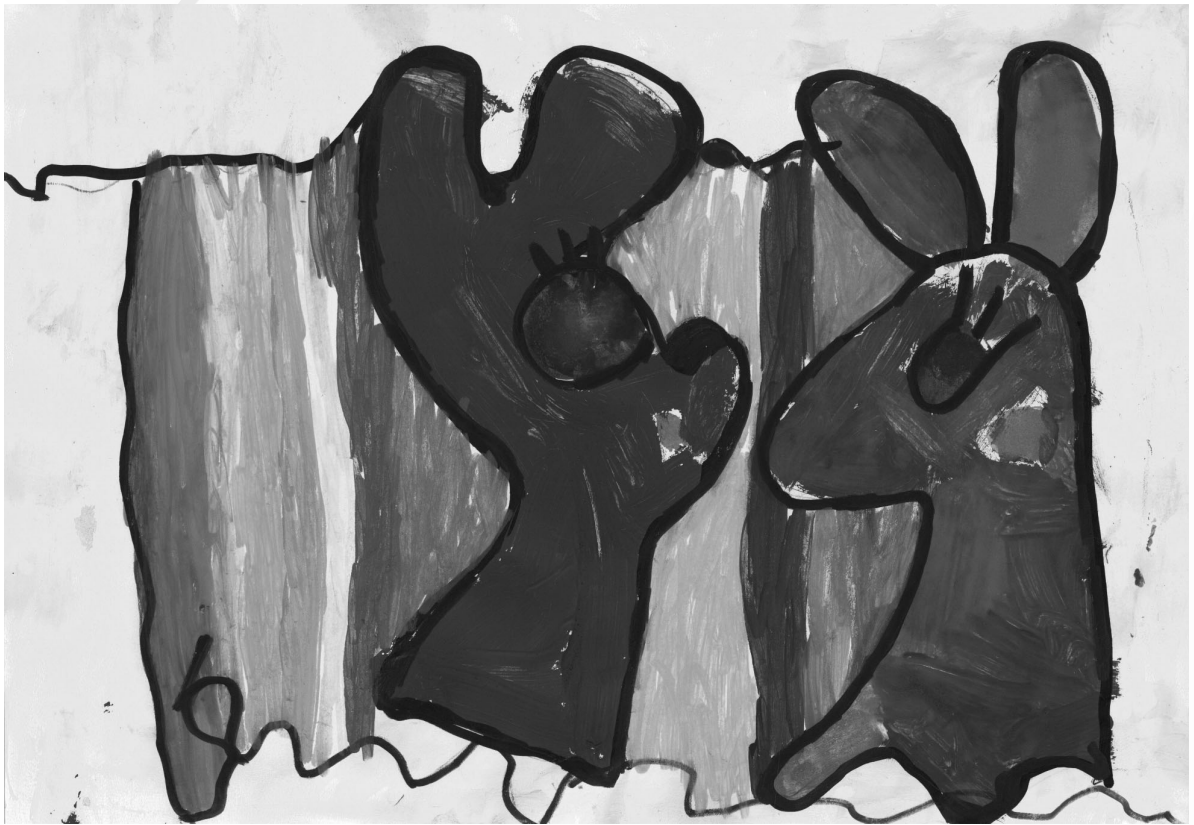
Mindig bátorítanám őket arra, hogy kérdezzenek, gondolkodjanak, valamint mondjanak véleményt. Számomra az lenne a legjobb, ha örömmel járnának iskolába.

Ha én tanár lennék, azon dolgoznék, hogy jobbat tegyek az iskolát, és segítsen a gyerekeket abban, hogy magabiztos, okos és kedves emberekké váljanak. Hiszem, hogy egy jó tanár nemcsak tudást ad át, hanem példát is mutat.

Budai Krisztián

VI/5 osztály

Szervó Mihály Általános Iskola, Muzslya

Juhász Ivona (III/4)

Én nem szívesen lennék tanár, de ha ez lesz az egyetlen választásom más munka helyett, akkor angoltanár leszek. Minden második héten kell jönni az előőrára. Az „idegesítő diákok” soha nem hallgatnak el a sok hülyeséggel, de az a két-három diák nem rontja el a többi. Van egy osztály, amelyik annyira nevetlen, hogy beírtam mindenkít: ott az egyik diák nyomja a lábát a másik arcához, a másiknak tele van a szája rágóval, a többi meg az asztalon táncol.

Ezekon kívül van egy nagyon okos osztály, amelynek tanulói mindig szót fogadnak, és csak a jó jegyeket gyűjtik. Az a jó, hogy nem kell sétálni egyik osztályból a másikba, mert nekem van saját tantermem, ahonnan nem kell kimennem. Van egy osztályom, amely most kezdte az ötödiket, és mindig hallgatnak rám a gyerekek. Mikor vége lesz a napnak, hazamegyek, és suhanok az ágyba. Így képzelem el magamat tanárként.

Polyák Patrik

VI/4 osztály

Szervó Mihály Általános Iskola, Muzslya

A XXX. Találkozó szakmai zsűrije

Körmöci Petronella

Színművész, a Szabadkai Népszínház magyar társulatának tagja

Zentán születtem 1972-ben. 1993 és 1997 között a Színművészeti Főiskolán, Békéscsabán tanultam. A diploma megszerzése után, 1998-ban a Szabadkai Népszínház

magyar társulatához szerződtem, amelynek azóta is tagja vagyok. 2013-ban az Újvidéki Művészeti Akadémián honosítottam a diplomámat László Sándor osztályában, majd 2014-ben ugyanítt mesterdiplomát szereztem Hernyák György osztályában. 2019 és 2024 között a Szabadkai Népszínház magyar társulatának igazgatója voltam.

Én magam is egy amatőr színjátszó csoportban szerettem bele a színházba, ezért ez a közeg különösen fontos számomra. A mai napig foglalkozom diák-színjátszókkal, és amatőr társulatokban is rendezek, mert hiszek abban, hogy a művészet közösséget teremt, és lehetőséget ad a kreatív önkifejezésre. A színházat komplex alkotói közegnek tartom, ezért a színészi feladatokon túl számos más szerepben is kipróbáltam magam: dolgoztam rendezőként, dramaturgként, fordítóként, jelmeztervezőként, rendezőasszisztensként, valamint a televízióban szerkesztőként és műsorvezetőként is.

Játszottam a Tanyaszínház, a Békéscsabai Jókai Színház, az Újvidéki Színház, a Fővárosi Nagycirkusz, a budapesti STB Stúdió, a KPGT, a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház, valamint a Magyar Kanizsai Udvari Kamaraszínház, a Rés Civil Szervezet, a Szabad Színházi Társulás és a Zentai Magyar Kamaraszínház előadásaiban is.

2009 és 2011 között a szabadkai Színitanoda vezetője és tanára voltam. 2010-től a Szabad Színházi Társulás elnöke vagyok. 2012 és 2013 között a Pannon RTV szerkesztőjeként és műsorvezetőjeként tevékenykedtem. A 2024/2025-ös tanévben a szabadkai Kosztolányi Dezső Tehetséggondozó Gimnázium színház- és audiovizuális művészet szak színjátszó csoportjának vezetője és rendezője voltam, a 2025/2026-os évadtól pedig a szabadkai Népkör Magyar Művelődési Központ felnőtt színjátszó csoportjának vezetője és rendezője vagyok.

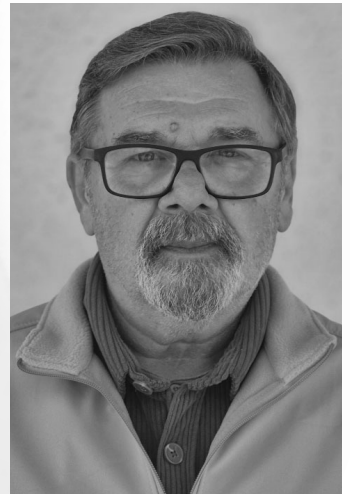
A SZÍNHÁZ IRÁNTI ELKÖTELEZŐDÉSEM TÚLMUTAT A GYAKORLATI MUNKÁN: FOLYAMATOS TANULÁSRA ÉS ELMÉLETI REFLEXIÓRA IS ÖSZTÖNÖZ.

Jelenleg az Újvidéki Művészeti Akadémia doktori iskolájának abszolvens hallgatója vagyok, továbbá 2023-tól a Magyar Művészeti Akadémia Művészetelméleti és Módszertani Kutatóintézetének külső tudományos munkatársaként kutatásokat végzek. Mindkét területen a színház működésének és alkotói folyamatainak különböző aspektusait vizsgálom.

László Sándor

Pataki-gyűrű díjas színművész, rendező, az Újvidéki Művészeti Akadémia osztályvezető tanára

Sok embernek Katyó, még többeknek Tanár úr. 1961-ben születtem Törökkanizsán, suhanc éveimet Csókán töltöttem. 1984-ben végeztem az Újvidéki Művészeti Akadémia színész szakán, Virág Mihály osztályában. Először az Újvidéki Rádió drámai társulatának, később az Újvidéki Színház társulatának lettem a tagja.

1991-től a Szolnoki Szigligeti Színházban dolgoztam, majd 1996-tól a Szerbiai Rádió és Televízió hírolvasója lettem. Emellett tanársegédként kezdtem dolgozni az akadémián, két évvel később pedig osztályvezető tanár lettem. Ezzel egy időben az Újvidéki Színház művészeti vezetője voltam, majd 2002-től - csaknem tizenegy éven át - igazgatója is.

Megalapítottam, és több mint hét évig vezettem a temerini Jáccunk Truppot. Azóta is osztályvezető tanár vagyok, emellett színész, rendező, és nem utolsósorban büszke nagypapa. Mintegy negyven jelentősebb szerepet játszottam színészként, és hasonló számú rendezéssel is büszkélkedhetem.

Most, hogy a kötelező köröket letudtuk, beszéljünk a fontosabb dolgokról: Vajdaságról, a művészetéről, a színházról - legyen az profi vagy amatőr - és a valódi szabadságról. Ezek éltetnek igazán. A színház varázslat. Képes arra, hogy értelmet adjon a mindennapoknak, legyen az ember a deszkákon vagy a nézőtérén.

Tanárként az a dolgom, hogy a hozzám érkező kis palántákat neveljem. Öntözöm őket, elég teret adjak nekik a növekedéshez, és ha kell, bizony meg is metszem őket, mire összejön egy gyönyörű rózsacsokor belőlük (igen, kertészkedni is szeretek). Ez a profik világa.

AZ AMATŐR VILÁG KICSIT MÁSRÓL SZÓL. OTT IS RÓZSÁKRÓL BESZÉLÜNK, DE INKÁBB VAD, IGAZI, TERMÉSZETES ÉS MESSZIRE ILLATOZÓ RÓZSABOKROKRÓL, AMELYEK AZ UDVAR VÉGÉBEN NŐNEK. AMELYEKET AZ EMBER TÉNYLEG A SAJÁTJÁNAK ÉREZ. AMELYEKRE SZERETETTEL NÉZ. AMELYEK AZ OTTHON RÉSZEI.

Most még csak készülök az ideai szemlére, de az eddigi tapasztalataim szerint rengeteg csodás illat vár rám. Most így hirtelen ennyit tudtam mondani! Majd találkozunk, csá!

Dr. Oláh Tamás

Dramaturg, színháztörténész, tanár

Dramaturg, színháztörténész, tanár és költő vagyok. Tanulmányokat, drámákat, verseket és forgatókönyveket írok. 1990 nyarán születtem az épp szétesni készülő Jugoszláviában. Folyamatosan mozgásban vagyok, de egész életemben Vajdaság volt az otthonom.

Az Újvidéki Egyetem BTK Magyar Nyelv és Irodalom Tanaszékén előbb filológusként, majd magyartanárként végeztem. Közben a budapesti Károli Gáspár Református Egyetem színháztudomány mesterszakán teatrológusként is diplomáztam. Doktori címemet a régi Színház- és Filmművészeti Egyetemen szereztem meg. Kutatási területeim a posztdramatikus, a politikai és a közösségi színház.

Az Újvidéki Művészeti Akadémia docense vagyok, a Theatron és a Híd folyóiratok szerkesztője. A budapesti ELTE Humán Tudományok Kutatóközpontjának Irodalomtudományi Intézetében tudományos segédmunkatársként dolgozom, posztdoktori ösztöndíjasként. Munkámért 2019-ben Kristálygömb díjat, 2021-ben Sinkó Ervin Irodalmi Díjat, 2024-ben pedig Bécsy Tamás-díjat kaptam.

Kutatóként a vajdasági magyar színjátszás történetét rögzítem az első világháború végétől napjainkig, különös

tekintettel a kisebbségi identitás színrevételére. Középiskolás éveim óta érdekel a színház, de hamar rájöttem, hogy nem előadóként, hanem a játéktérrel szemben érzem igazán jól magam. A színházcsinálást folyamatos kísérletezésként, keresésként élem meg.

Az érvényes színház véleményem szerint nem köt kompromisszumot, nem akar megfelelni, ugyanakkor el akarja érni és meg akarja érinteni a közönséget. Közös értelmezési keretet alakít ki, amelyben néző és alkotó az őket, valamint saját közösségüket érintő kérdésekről és problémákról gondolkodhat. Mindig is ilyen színházat szerettem volna létrehozni, mert hiszek abban, hogy bár a játék a hétköznapokon kívüli élet-időben születik, a közösség az előadások után átlényegülve, belső kötelékeit megerősítve tér vissza a hétköznapokba.

Az érvényes színház mindig arról a közösségről beszél, amely létrehozta azt. Kezdetektől azt a színházat kerestem, amely nem hazugságra épül. Nem eltakarni, feledtetni akar, hanem felfed és elemez, s mint ilyen, eredendően emberközpontú.

LEHETSZ HOLLYWOODI VAGY DUNA MENTI SZÍNÉSZ, RENDEZŐ, SÚGÓ, HENTES, POSTÁS, KŐMŰVES, PÁRTELNÖK VAGY CUKRÁSZ – ELSŐSORBAN, ÉS MINDENEKFELETT EMBER VAGY, ÉS A NÉZŐK ELŐTT EMBERI MIVOLTODBAN MUTATKOZOL MEG.

A különböző színi iskolák megtaníthatnak arra, miként kontrolláld mozgásaidat, hogy tested a kívánt módon reagáljon az egyes helyzetekben. De ha közben léted nem formálódik jelenlétté, ha a színpadra nem iramlik be látványosan az élet, akkor a játék fabatkát sem ér. Gyönyörködtető, mélységesen emberi alakításoknak voltam tanúja különböző amatőr társulatok előadásaiban az elmúlt két évtizedben, amelyekben az emberlét minden öröme és fájdalma naiv egyszerűséggel, de elsöprő intenzitással mutatkozott meg.

Hivatászerű működésem során folyamatosan keresve és tanulva több tucat amatőr, független és kőszínházi produkcióban működtem közre színházcsinálóként Szerbiában, Romániában és Magyarországon. Alapvetően mégiscsak egy kíváncsi néző vagyok, aki azért jár színházba,

hogy csodákat lásson. Ám nem a látványos színpadi gépezetek parádés illúzióira vágyom. Nem! A lét halandó, megismételhetetlen mivolta nyugtöz le újra és újra. Legyen szó bohózatról, antik tragédiáról vagy népszínműről, hiszem, hogy az embernél nincs csodálatosabb.

A XXX. Találkozó közönségzsűrije

Borbély Angelina

Nagybecskerekén születtem 1966-ban, Muzslyán élek. Iskolai végzettségem alapján magasépítési építőipari technikus vagyok. Házasságom, egy fiúgyermek édesanyja. A Muzslai Petőfi Sándor Magyar Művelődési Egyesületnek 2022 óta vagyok tagja; azon belül sűgőként és amatőr színészként tevékenykedem a színjátszó csoportban.

Hallai Magdolna

Muzslyán születtem 1953-ban. Az általános iskolát is itt végeztem el, majd kereskedelmi középiskolában érettségiztem, és kereskedőként dolgoztam nyugdíjazásomig. 2000-től 2009-ig tagja voltam a női szervezet énekcsoportjának, ezt követően pedig a Muzslai Petőfi Sándor MME citerazenekarának lettem a tagja, azóta pedig a vegyes kórusban is aktív vagyok. Több ízben elnökségi tagként is tevékenykedtem. A MAKK amatőr festőklubnak 2000 óta vagyok tagja, és ma is szívesen alkotok. Emellett tevékenykedtem a helyi hagyományápolók és a nyugdíjasok egyesületében is.

Boldizsár Rozália

Muzslyán születtem 1951-ben. Gimnáziumot végeztem, majd a Telekomnál dolgoztam. A Muzslai Petőfi Sándor MME tagja vagyok 1976 óta. A kezdeti aktív időszak után a három műszakos munkarend miatt megszakadt a közvetlen kapcsolatom a színjátszókkal, és csak nézőként voltam jelen az előadásokon. A hosszabb szünet után néhány évvel ezelőtt újra bekapcsolódtam az egyesület munkájába, a vegyes kórusba. Örömmel fogadtak, és jól érzem magam, hogy ismét a Petőfi-egyesület tagja lehetek.

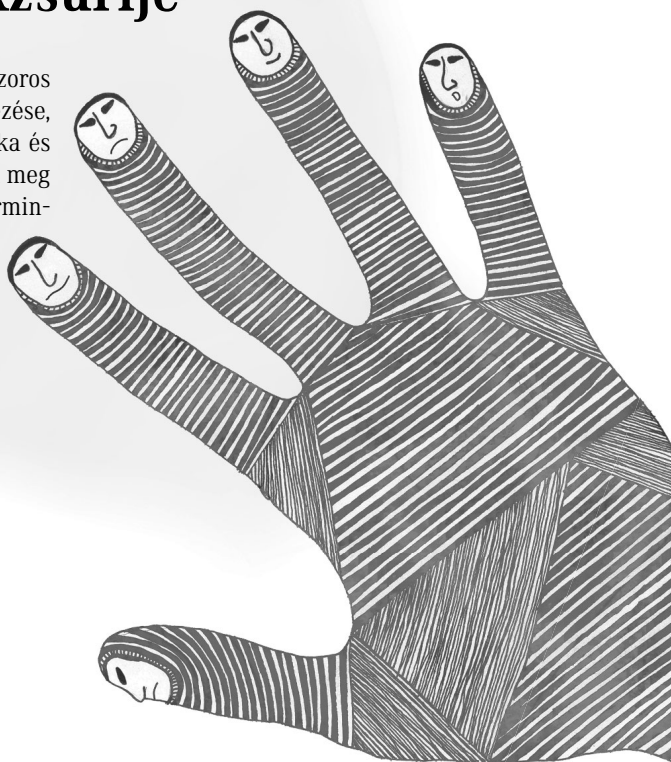

A XXX. Találkozó diáksűrije

Az idei diáksűri tizenkét tagot számlál. Ez a szó szoros értelemben vett tömeg a társulatok szövegértelmezése, színészi alakításai, előadasmódja, színpadi összjátéka és a darab rendezésének minősége alapján hozza majd meg a végső döntést: ki viheti haza a diáksűri díját a harmincadik, tehát jubileumi Találkozón?

A teljesség igényével íme az ifjú döntőkök névsora:

Bacsó Leticia,
Gabona Andrea,
Kercsov Anetta,
Juhász Inez,
Bodó Zalán,
Dorozsán Dávid,
Sekulić Luka,
Molnár Ríta,
Grujić Léna,
Kardos Klementína,
Bihler Alisza és
Dohar Adél.

Művészeink, akiknek a szépet köszönhetjük a XXX. Találkozón

Plakáttervező és az arculat motívumának kidolgozója: Salamon Luna

Látványtervezőként dolgozom színházban és filmen, és gyakran érzem úgy, hogy a munkám valahol a terek, a testek és a történetek között történik. Talán ezért vonzanak különösen a plakátok: mert itt egyetlen felületen kell létrehozni egy világot, amely még éppen csak ígéret, de már elindít valamit a nézőben.

Az idei Vajdasági Magyar Színhájszók Találkozójának plakátját készítve leginkább az érdekelt, hogyan lehet egy képen belül megmutatni a mozgást: a találkozásokét, az egymás felé tartását, majd az eltávolodását. A plakát kombinált technikával készült - akvarell, rajz és digitális rétegek egymásra épüléséből. Fontos volt számomra, hogy a kéz nyoma végig jelen maradjon, a vonalak ne váljanak túl tisztává, hanem megőrizték azt a bizonytalanságot és szabadságot, amely számomra a színház lényege.

Sokféle helyen dolgozom, és egy idő után az ember kevésbé köti magát konkrét helyekhez: inkább helyzetekhez, emberekhez, folyamatokhoz. Valószínűleg ezért is állnak közel hozzám a gyerekelőadásokhoz készült plakátok - mert ott még természetes a kíváncsiság, a nyitottság, az, hogy egy kép nem lezár, hanem kérdez.

Ez a plakát is ilyen kérdésből indult.

Képzőművészünk, aki a díjakat készítette: Csorba Emil

A közép-bánsági Torontáltordán élek, és rajztanárként dolgozom Muzslyán, Ittabén és Tordán. Tanulmányaimat az Újvidéki Művészeti Akadémián végeztem, emellett a pécsi Művészeti Egyetemen is tanultam, ahol megalapozhattam művészeti pályám kezdetét. Egyetemi éveim során az absztrakció és a realiztikus ábrázolás területén egyaránt kipróbáltam magam, de leginkább e két irány ötvözése áll közel hozzám. Fő motívumaim mindig

is a falusi életmódhoz kötődtek, és ez a jövőben is így marad. Az évek során képeimmel számos pályázaton és kiállításon vettem részt. Vajdaság-szerte évről évre jelen vagyok művésztelepeken.

Tördelőnk, nyomdászunk, szerkesztőnk, aki az idei Találkozó nyomtatványait készítette: Pál Anikó

Idén tizedik alkalommal készítem a Találkozó nyomtatványait. Ez azt jelenti, hogy tíz csodásan megálmodott plakátarculattal, tíz különböző összetételű szervezői csapattal, majdnem ugyanennyi helyszínnel, tíz logisztikai megoldás kihívásával találtam szemben magam.

Habár ez a Találkozó életéveinek csak egyharmada, mégis *öreg motorosnak* érzem magam, mert minden helyszín, minden tavaszi tíz nap és az azt megelőző időszak olyan, mintha hazaértem volna...

Köszönöm!

1967-1970

„PETŐFI SÁNDOR” Kultúregyesület, Muzslya
 1966. február
 ESTE KEZDETTEL
 SZINRE HOZZA
ARANYKAKAS
 Vidám táncos operett három felvonásban
 Rendezte: Székely István, Károlyi Károly, Csóka Papp János
 Kézírték: Csóka Papp János és Károlyi Károly

Személyek:
 Székely István, Károlyi Károly, Csóka Papp János, ...

Helyárak: I. hely _____, II. hely _____, III. hely _____ dinár
 Jegyek elővetelben kaphatók a:

A MUZSILYAI „PETŐFI SÁNDOR” K. E. SZÍNHÁTSZÓI
 Színe húzzák 1967. május

SZABIN NŐK EL RABLÁSA

C. 3 FELVONÁSOS ZENÉS BOHÓZAT

Színrehozta: Kellér Dezső
 Versék: Székely István, Horváth János
 Zene: Katona János
 Karagagy: Marcsik Károly

Helyárak: _____
 Jegyek kaphatók

A muzsilyai „Petöfi Sándor” kultúregyesület előadása

színehozza
Dr. BORKA GEZA
KARIKAGYÜRÜ
 a humoros és a komoly művészetek találkozásánál
 a legújabb művészetek és a legújabb művészek találkozásánál

Az előadást Erdélyi Mátyás és Székely István rendezte

Helyárak: _____
 Jegyek elővetelben kaphatók

Krakov Júlia, Barta János

Pozsár Sándor, Rapos Mária, Balázs János, Krakov Júlia

A muzsilyai „Petöfi Sándor” K. E. előadása

színehozza
ISTEN VÉLED ÉDES PIROSKÁM
 1967. május 10-12.

Rendezte: Székely István
 Kézírték: Csóka Papp János

Személyek:
 Székely István, Károlyi Károly, Csóka Papp János, ...

Helyárak: _____
 Jegyek elővetelben kaphatók a:

Varga István, Balázs János

Gombos Ibolya, Varga Ilonka, Kovács István, Pozsár Sándor, Pozsár Etelka, Balázs Márta, Balázs János, Turányi Erzsébet, Varga István, Pátos Anna, Pósa Valéria

Petőfi Sándor K. E. Muzsilya

1970. II. hó 10. szombat

Színe hozza
A VALOGATÓS LEANY
 Hely: TITKOSVÉDELMI HATÁRSZÉLŐZŐK

Személyek:
 ...

Rendezte: Karaszi János
 Színehozza: Horváth János
 Helyárak: _____
 Jegyek elővetelben kaphatók a:

Sok sikert a muzsilyai műkedvelőknek

A muzsilyai „Petöfi Sándor” K. E. műkedvelői csoportja sikeresen szerepelt a megyei művelődési versenyen. A csoport tagjai kitűnően szerepeltek a különböző műfajokban, és a zsűri által megkapott díjakról nagy örömmel tudósítunk.

VIADASÁGON ÁT

Közös feladatunk a művelődés terén. A csoportunk tagjai nagy lelkesedéssel vesznek részt a különböző rendezvényekben, és a közönség nagy örömeire számíthatunk.

Kinek van legszínesebb színháza?

Jubilál a külai amatőrszínház

Különs relató

A külai amatőrszínház tagjai nagy lelkesedéssel vesznek részt a különböző rendezvényekben, és a közönség nagy örömeire számíthatunk.

A huszadik évfordulón

Ötvenes a tanfolyamok

A huszadik évfordulón a csoportunk tagjai nagy lelkesedéssel vesznek részt a különböző rendezvényekben, és a közönség nagy örömeire számíthatunk.

Arany, a valogatós leány (Balázs János, Horváth János, Karaszi János, Pozsár Sándor, Pozsár Etelka, Balázs Márta, Balázs János)

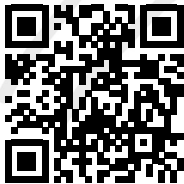

Insta(nt)-tér

Kedves Olvasó! Igazán nem szeretném a magánügyeimmel fárasztani, de kikiváncozik belőlem, hogy elmúltam harminc. Hogy rövidre fogjam, vannak kétségeim. A pötyörészős-lapozgatós generáció tagja vagyok, olykor csak kapkodom a fejem, de azért büszkén cipelem a szemem alatti dögnehéz táskákat. Node, ha a mélyen tisztelt olvasó nem akar további terheket, és voltaképp az olvasás is mélységesen fárasztja, kínálunk egy megoldást. Pörgessen, görgessen, kedveljen, hallgasson (a fülével, ne a szájával!), mert Instán és Facebookon is fent vagyunk. Képek, videók, kulisszatítkok - ezekre biztosan számíthat, a szemizmaft megtornáztatjuk, de a fejét nem kell kapkodnia (akkor sem, ha már túl van a virágkorán).

Instagram

facebook

Impresszum

Súgó - a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXX. Találkozójának színlapja · Kiadja a Muzslai Petőfi Sándor Magyar Művelődési Egyesület, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség · A fedőlapot Pál Anikó tervezte Salamon Luna munkája nyomán · Tördelőszerkesztő: Pál Anikó · Szerkesztette: Hernyák Zsóka, Kocsis Tímea és Virág Kiss Anita · Munkatársak: Hernyák Zsóka, Kocsis Tímea, Kónya-Kovács Otília, Kormányos Gyöngyi, Mák Andrea, Nagy Karina, Rapos Emma, Sutus Áron, Szerda Zsófia, Virág Kiss Anita · Korrektor: Bartuc Éva · A rendezvény megőrkítéséért felel: Szerda Zsófia és Dukai Dávid · 2026 áprilisa, Muzslya

